

Пятека

СЕДМИЧЕНЪ ВЕСТНИКЪ ЗА ДЕЦА И ЮНОШИ

ГОДИНА II	РЕДАКТИРАТЪ: ЕЛИНЪ ПЕЛИНЪ Д. ПОДВЪРЗАЧОВЪ ПИЛИГРИМЪ	Одобрень и препоръченъ отъ Министерството на Народното Просвѣщение съ окръжно № 19263 отъ 16 юний 1933 год. Броятъ 2 лева	ГОДИШЕНЪ АБОНАМЕНТЪ 60 лв. ПОЛУГОДИШЕНЪ 30 лв. Адресъ на редакцията ул. „АПРИЛОВЪ“ 16-а — СОФИЯ	БРОЙ 19
---------------------	--	---	--	-------------------

Ченъ и Цео

Въ полето бѣ работенъ день,
ала приятелитѣ Ченъ

и Цео, вмѣсто да работятъ,
приказваха: и за животътъ

и за ориза, за коне,
и за какво ли още не

тѣ дълго шепнаха двамина,
та леко времето да мине!

Така, записани въвъ споръ
и интересенъ разговоръ,

тѣ не усѣтиха какъ леко
една зла птица, отдалеко

размаха шарени крила
и спрѣ на тѣхнитѣ гребла.

Ала когато Ченъ погледна
нагоре, неусѣтно седна

върху земята. Изведнѣжъ
дори и Цео, храбрѣ мжжѣ,

до него редомъ се намѣри.
Но птицата крила разпери

та литна пакъ изъ своя пжтъ,
и ги остави да лежатъ.

Янъ Бибиянъ на луната

отъ Елинъ Пелинъ

Дворецътъ на Ягага бѣше сжщо една пещера, подъ единъ конусовиденъ върхъ, който се издигаше между другитѣ хълмове на единъ голѣмъ площадъ.

Входътъ на тая пещера бѣше малкъ, колкото една врата, но бѣше богато украсенъ съ рисунки, издѣлани въ златната рамка, която го обграждаше. Щомъ се влѣзѣше вътре, веднага се откриваше обширна зала, осветявана отъ нѣкакви свѣтящи плочки, които стояха залепени по стени и по таванитѣ. Вътрешната бѣ украсена съ чудни разноцвѣтни камъни. Маситѣ бѣха огромни, бѣли каменни блокове, които блещѣха отъ чистота.

Тукъ се наредиха Ягага, Ягагада и тѣхнитѣ гости Янъ Бибиянъ и Калчо.

По тия маси бѣха издѣлбани като чинии обли дупки, кждето се туряше яденето.

Царѣтъ и царицата седнаха единъ до другъ, а срещу тѣхъ седнаха гоститѣ.

Ягага взема единъ голѣмъ златенъ чукъ, който стоеше предъ него на масата и удари една тъмна металическа плоча, която сжщо стоеше предъ него.

Разнесе се силенъ металически звукъ, катъ че се счупи стъклото на голѣмъ прозорецъ.

Веднага отъ една странична врата влѣзоха две млади и пѣргави момичета, цѣли укичени въ разноцвѣтни малки кърпички.

Това бѣха дъщеритѣ на Ягага. Той ги представи на гоститѣ, като извика по редъ.

— Шагада.

— Дагада.

Шагада бѣ по-голѣмата, а Дагада бѣ по-малката.

Като чуха имената си, дветѣ принцеси почнаха да подскачатъ на топчеститѣ си крака и гърлено да се смѣятъ. Следъ това тѣ седнаха отъ дветѣ страни на масата, Шагада до Янъ Бибиянъ, Дагада до Калчо. Две-

тѣ девойки бѣха много весели, игриви и бѣброви, но Янъ Бибиянъ и Калчо не разбираха нищо отъ думитѣ имъ, гледаха ги и се смѣха, когато се смѣха и тѣ.

Двама слуги почнаха да носятъ яденето. На дълги сребърни пръчки бѣ намотано нѣщо бѣло, като халва. Предъ всѣкого гоститѣ забучиха тия пръчки въ малкитѣ дупчици, които бѣха пробити до чиниитѣ, издѣлбани въ маситѣ. Приятна миризма се разнесе отъ това ястие. Царѣтъ взе една отъ тия пръчки и почна лакомо да я гризе. Сжщото направиха и другитѣ.

Нашитѣ приятели го последваха и, за чудо, това нѣщо имъ хареса много. То бѣше нѣкаква лепкава смѣсъ, съ вкуса на пѣпешъ. Следъ това ястие, донесоха други. То бѣше нѣкакви корави, черни топки, които слугитѣ сложиха въ издѣлбанитѣ дупки на масата. Това нѣщо излѣзе сжщо така вкусно. Отъ него, като се дѣвчеше, излизаше единъ приятенъ сокъ, който възбуждаше апетита.

Като се нахраниха, Царѣтъ и Царицата си взеха събогъ съ тѣхното подскане и се отдалечиха, като потнаха въ нѣкакви тайнствени врати. Дъщеритѣ имъ ги последваха по сжщия начинъ.

Янъ Бибиянъ и Калчо останаха сами.

— Е, какъ ти хареса яденето? — запита Калчо.

— Чудесно! Не очаквахъ, че тукъ тѣй хубаво може да се яде, — каза Янъ Бибиянъ.

Въ това време влѣзе тѣхниятъ водачъ. Той имъ даде знакъ да го последватъ.

Като излѣзоха вънъ, тѣ видѣха, че тамъ ги чакатъ три хвърчащи магарета. На едното се качи Янъ Бибиянъ, на другото — Калчо, а на третото — водачътъ.

Веднага магаретата разпериха криле и се вдигнаха. Водачътъ хвъркна

напредъ, а гоститѣ следъ него.

Това летене бѣше леко и приятно. Водачътъ ги разведе наоколо надъ всички тия остри възвишения, около които гъмжеше отъ лунаги, които се веселѣха въ честъ на гоститѣ. Следъ дълга обиколка тѣ отлетѣха подалече и на едно мѣсто слѣзоха.

Отъ една огромна канара извираше чиста, хубава вода, която падаше въ нѣкаква дупка и се изгубваше.

Янъ Бибиянъ и Калчо бѣха жадни, тѣ се приближиха до водата и, като взимаха съ ржце отъ струята,

напиха се хубаво. Водата бѣше студена и имаше малко възкиселичѣкъ и щипливъ вкусъ. Навѣрно това бѣ минерална вода.

Освежени хубаво, водачътъ ги покани пакъ да се качатъ на своитѣ живи аероплани и ги заведе на мѣстото, кждето бѣ оставена „Свѣткавица“. Предъ входа пазѣше войникъ, съ тежка желѣзна пръчка въ ржка. По една малка стълбичка, която се изкачваше надъ входа, кждето стоеше машината, тѣ влѣзоха въ другъ

входъ. Вътре се откри една голѣма стая съ гладки стени, покрити съ тънка синя материя. До стенитъ отъ страни имаше два голѣми надути мѣхове, отъ нѣщо като кожа. Върху тѣхъ стояха сгнати покривки. Това бѣха легла.

— Квартирата, значи, — каза Калчо.

— Не е лоша, — отговори Янъ Бибиянъ. — Такова нѣщо не сме очаквали. Все пакъ, цивилизована страна.

Водачътъ имъ показа дветѣ легла, подскочи нѣколко пжти и ги остави.

Въ това време вънъ се смрачи. Това се забеляза презъ малкитѣ дупки на стенитъ, които служеха за прозорци. И отведнажъ стана тъмно! Настѣпи нощта. Янъ Бибиянъ и Калчо се намѣриха въ непроницаема тъмнина.

— Ами сега Безъ свѣтлина, какво ще правимъ?

— Ще спимъ, — рече Янъ Бибиянъ, като намѣри пипнешкомъ леглото си и се стовари уморенъ на него.

— И мене ми се спи, — рече Калчо, който сжщо се трѣшна на леглото си. — А, доста удобно!.. Чудесно! — почна да се възхищава той.

Но Янъ Бибиянъ го не чу. Уморенъ отъ всичко преживѣно, той заспа дълбоко.

(Продължава)

Къмъ абонатитѣ на „Пятека“. Понеже съ брой 17 изтече първото полугодие на „Пятека“, молимъ всички наши абонати, които не сж изплатили абонамента, да побързатъ да сторятъ това въ най-скоро време.

Записвания на нови абонати, освенъ направо въ редакцията, ставатъ още: за София при: Вестникъ на жената — ул. Лега, 33, Меркури Базаръ, Книжарницата на Т. Ф. Чипевъ — Бул. Дондуковъ и Ив. Коюмджиевъ, Царь-Освободителъ № 8.

Стари броеве могатъ сжщо да се набавятъ отъ тѣхъ, а още и отъ будката при Военния клубъ.